

піддана сумнівам. Усі дослідники, які проводили чи проводять на сьогодні дослідження права власності, намагаються підлаштовуватися під вже існуючу конструкцію змісту права власності, що наперед є неправильно.

Статика відносин власності, яка донедавна розглядалася аксіомою права власності, на сьогодні потребує критичного осмислення, передумовою чого є бурхливий розвиток відносин у сфері інновацій, зближення правових систем внаслідок глобалізації економіки, виникнення таких явищ як криптовалюта; концепції «Інтернет речі»; легалізація (відмивання) доходів, отриманих злочинним шляхом; бенефіціарний володілець; фінансування тероризму; штучний інтелект; роботи, один із яких уперше у світі отримав громадянство Саудівської Аравії (робот Софія) тощо.

Подібний стан речей вимагає нового осмислення відомих понять та явищ права власності. Змінам, що відбуваються у нашій державі та за кордоном, уже не достатньо тих правових режимів, які містяться в законодавствах у частині регулювання права власності.

Вважаємо, що сьогодні потрібно відходити від класичної тріади права власності, оскільки потреби цивільного обігу вже давно вимагають більш витонченішої конструкції. Допускаємо, що найкращим варіантом є не додавання окремих правомочностей (права на захист, права на управління тощо), а зробити перелік відкритим. Це дозволить учасникам правовідносин самим коригувати свої відносини власності та збільшить можливості конструкції права власності.

Анна Юріївна Сидоренко – студентка II курсу Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Наталія Олександрівна Горобець** – професор
кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського
національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних
наук, доцент

ШЛЮБНИЙ ДОГОВІР В УКРАЇНІ

На сьогодні в Україні шлюбним договором регулюються лише майнові відносини між подружжям (п. 3 ст. 93 Сімейного кодексу України (далі – СК України)). Вказано, що шлюбний договір не може регулювати особисті відносини подружжя, а також особисті відносини між ними та дітьми. Категоричність такого твердження легко зрозуміти, адже особисті немайнові права людини і громадянина і навіть подружжя є непорушними, і ніхто, навіть близькі люди, не можуть на них посягати, що гарантується Конституцією України.

На думку законодавця, якщо закріпити в СК України норму, яка дозволяла б регулювати особисті відносини подружжя шлюбним договором, то відбудеться пряме порушення Конституції: один із подружжя, зловживаючи довірою, почуттями або правовою неосвіченістю іншого може внести до договору норми, які звужують гарантовані Конституцією права іншого подружжя. Безліч життєвих ситуацій, які неможливо передбачити заздалегідь.

3. В. Ромовська вважає, що треба було, навпаки, модернізувати наше законодавство, виключивши з нього цілу низку обмежень, що зробило б інститут шлюбного договору більш гнучким та привабливим. О. Явор, яка беззастережно стверджує, що в шлюбному договорі поряд із традиційними особистими відносинами (вибір чоловіком і жінкою прізвища, професії, місця проживання) знаходять своє закріплення умови щодо віросповідання, мови, якою будуть спілкуватися члени сім'ї, здійснення виховання дітей, щодо взаємної інформованості про стан здоров'я, завчасне надання майбутній дитині відповідного прізвища та імені [1, с. 28].

В.С. Гопанчук, вважаючи що відносити до предмета правового регулювання шлюбним договором такі права подружжя, які є конституційними правами людини і відмова від них не може визнаватися правомірною, а врешті – і дійсною, оскільки відповідно до ст. ст. 21-22 Конституції України права і свободи людини (а саме такими є права на вибір професії, місця проживання, прізвища, віросповідання тощо) є невідчужуваними та непорушними, вони не можуть бути скасовані.

Питання про вдосконалення та розширення сфери дії шлюбного контракту не вщуває з моменту набрання сили СК України. Кожен другий шлюб закінчується розлученням, і ще не факт, що подружжя, шлюби яких залишаються зареєстровані, задоволені своїм сімейним життям. Це свідчить про те, що люди ставляться до шлюбу несвідомо, а тому дозволити їм за таких поглядів регулювати особисті немайнові відносини договором, означало б надання дозволу одним особам пригнічувати права інших.

Дослідивши різні позиції, можна прийти до висновку, що як би старанно законодавець не намагався захищати інтереси кожного з подружжя, але зловживання правами одного з подружжя іншим відбувається в багатьох сім'ях, які шлюбний договір не укладали, і саме з метою захисту прав і свобод обох учасників шлюбних відносин вже декілька тисячоліть у світі існує інститут шлюбного договору. Подружжя ще будучи нареченими домовляється між собою про певний розподіл побутових та інших сімейних обов'язків, а згодом всі ці обов'язки лягають на плечі лише одного з них. І саме шлюбний договір у подібних випадках міг би примусити недобросовісного подружжя виконувати взяті на себе раніше зобов'язання.

Література

1. Липець Л. В. Шлюбний договір в Україні і в світі: порівняльні аспекти шлюбного і трудового договорів, а також шлюбних договорів в Україні і в США / Л. В. Липець // Юридична наука. – 2015. – № 8. – С. 27-41.

Ірина Володимирівна Совало – студентка II курсу Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Олена Олегівна Маркова** – доцент кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент

ДОГОВІР ПІДРЯДУ ТА ТРУДОВИЙ ДОГОВІР: ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ СПІВВІДНОШЕННЯ

Найбільш поширеними формами врегулювання відносин у сфері праці є договори – договори підряду та трудовий договір. За такими договорами підрядник/виконавець зобов'язується за завданням замовника і на свій ризик виконати обумовлену в них роботу чи послугу. Замовник, своєю чергою, зобов'язується прийняти та оплатити її (ч. 1 ст. 837, ч. 1 ст. 901 Цивільного кодексу України). Тобто предметом цивільно-правових договорів є виконання підрядником/виконавцем певного обсягу робіт/послуг.

Визначальним для трудового договору є те, що особа за угодою з роботодавцем зобов'язується виконувати роботу, визначену цією угодою, з підляганням внутрішньому трудовому розпорядку. Роботодавець за трудовим договором зобов'язується виплачувати працівникові заробітну плату і забезпечувати умови праці, необхідні для виконання роботи, передбачені законодавством про працю, колективним договором та угодою сторін (ст. 21 Кодексу законів України про працю).

Підлягання внутрішньому трудовому розпорядку означає, зокрема, що робочий час установлює не особа, яка за угодою має виконувати роботу, а роботодавець. Особливістю трудового договору є також те, що згідно з ним за виконану роботу регулярно й у встановлені строки виплачують заробітну плату. Слід вказати, що замовник не може безпосередньо впливати на процес виконання. Підрядник/виконавець, на відміну від працівника, не підпорядковується правилам внутрішнього трудового розпорядку.

За договором підряду/про надання послуг оплачують не процес праці, а його конкретний результат (річ/майно чи певні дії), який